

Boża obietnica złożona Jego wyznawcom

Źródeł czci oddawanej Sercu Jezusowemu należy szukać w mistyce schyłku okresu Średniowiecza. To właśnie w tym czasie łączono ją z nabożeństwem do Najświętszych Ran boku Jezusa. Nieznany autor poetyckiego utworu *Winny szczep mistyczny* pisze w nim, że to w ranie, którą żołnierz otworzył włócznią, odnalazł Serce Boże, z którym się nie rozstanie. Kult ten miał początkowo charakter prywatny, dopiero później, w XVII w., rozszerzył się na cały Kościół. Na szczególne wyróżnienie w jego krzewieniu zasługują dwie osoby: św. Jan Eudes i św. Małgorzata Maria Alacoque.

Św. Jan Eudes, żyjący w XVII w., nazywany „twórcą liturgicznego kultu Serca Jezusa i Maryi”, płonął szczególną miłością do Najświętszego Serca Jezusa i Jego Matki, wprowadzając jednocześnie do liturgii Kościoła nabożeństwo do tych dwóch wielkich Serc, których nie potrafił rozdzielić. Kapłan ten niestrudzenie szerzył kult oraz nabożeństwo do Serca Pana Jezusa i Serca Maryi poprzez słowo, swoje pisma, a także założone w 1641 r. zgromadzenie zakonne.

Jednakże największą zasługę w rozpowszechnianiu nabożeństwa do Najświętszego Serca Pana Jezusa należy przypisać francuskiej zakonniczce ze Zgromadzenia Sióstr Wizytek, św. Małgorzacie Maria Alacoque (1647-1690). Wielokrotnie tej świętej Pan Jezus objawiał swoje Serce, a Jego czcicielom obiecywał wiele łask. Podczas ostatniego wielkiego objawienia, które nastąpiło 10 czerwca 1675 r., w piątek po Oktawie Bożego Ciała, Jezus odsło-

niwszy swe Serce dał św. Małgorzacie dwanaście obietnic dotyczących czcicieli Jego Serca:

1. Dam im łaski, potrzebne w ich stanie.
2. Ustale pokój w ich rodzinach.
3. Będę ich pocieszał w utrapieniach.

4. Będę ich pewną ucieczką w życiu, a szczególnie w godzinę śmierci.
5. Będę im błogosławił w ich przedsięwzięciach.
6. Grzesznicy znajdą w mym Sercu źródło i ocean miłosierdzia.
7. Dusze oziębłe staną się gorliwymi.
8. Dusze gorliwe prędko dojdą do doskonałości.
9. Będę błogosławił domom, w których wizerunek Serca mojego będzie czczony.
10. Osoby, które będą to nabożeństwo rozszerzały, będą miały imię swoje wypisane w Sercu moim.
11. Dam kapłanom dar wzruszania serc nawet najzatwardziały.
12. W nadmiarze miłosierdzia Serca mojego przyrzekam tym wszystkim, którzy będą komunikować

w pierwsze piątki miesiąca przez dziewięć miesięcy z rzędu w intencji wynagrodzenia, że miłość moja udzieli łaskę pokuty, iż nie umrą w mojej niełasce, ani bez sakramentów świętych, a Serce moje będzie im pewną ucieczką w ostatniej godzinie życia.

Stolica Apostolska po długich i dokładnych procesach – po prawie wieku od objawień św. Małgorzaty Alacoque – zatwierdziła je, pozwalając jednocześnie na obchodzenie święta, jak i na cześć wizerunków Serca Jezusowego. Liturgiczne Święto Najświętszego Serca Pana Jezusa ustanowił papież Klemens XIII w 1765 r., jednakże tylko dla niektórych diecezji i zakonów. Dopiero Pius IX w 1856 r. rozszerzył to święto na cały Kościół, a Leon XIII w 1899

r. oddał cały Kościół i rodzaj ludzki w opiekę Najświętszemu Sercu.

Kult Najświętszego Serca Jezusowego posiada rozmaite formy. Oprócz corocznej uroczystości, obchodzonej po uroczystości Bożego Ciała, cały czerwiec jest poświęcony Najświętszemu Sercu. W tym szczególnym miesiącu śpiewamy w kościołach litanie, do której dołączony jest akt poświęcenia rodzaju ludzkiego Najświętszemu Sercu Pana Jezusa. Kult ten opiera się także na pobożnych uczynkach tj. praktyce dziewięciu pierwszych piątków miesiąca czy też Godziny Świętej. Najpopularniejszą jednak formą czci Serca Jezusowego są medaliki, obrazy i figury wizerunku Najświętszego Serca.

kl. Marek Gorbenko